

11*. Fra forhenværende Overkanoner Ole Christian Jensen af Nørholm om Invalidforsørgelse. (Indbragt den 12te Oktober 1887 af Folkethingsmanden for Aalborg Amts 1ste Valgkreds, Tutein.)

Andragendet er saalydende:

„Underskrevne, der blev saaret i Slaget ved Ssted, og som i høi Grad trænger til Invaliddepension, hvortil jeg mener mig berettiget, tillader mig herved at henvende mig til Rigsdagen om samme, da min Ansøgning herom er afvist saavel af Invalidbestyrelsen som Finantsministeriet. Maaſte Rigsdagen i Genhold til høslagte Lægeattest og de Attester, som to Gange ere indsendte til Invalidbestyrelsen og Finantsministeriet, vil kunne forhjælpe mig til Invaliddepension.“

Da Udvalget ønsker at forhandle Sagen med Finantsministeren, gjør det ingen Indstilling.

12. Fra Husmand Niels Hansen af Viby Hovmark om Invalidforsørgelse. (Indbragt den 12te Oktober 1887 af Folkethingsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds, Donnergaard.)

Andragendet er saalydende:

„Undertegnede Husmand Niels Hansen af Viby Hovmark henvender sig herved til det høie Folkething med Bøn om en aarlig Understøttelse. I Februar 1881 indgav jeg en lignende Ansøgning til Krigsministeriet uden at erholde noget Svar derpaa. Jeg deltog i Felttoget 1848—49 og 50. Jeg stod 1849 ved 1ste Bataillons 3die Kompagni og havde Nr. 256; som saadan deltog jeg i Udfaldet fra Fredericia den 6te Juli s. A. og saaredes der, som medfølgende Lægeattest udviser, i høire Forarm. Tredie Dagen efter Slaget førtes jeg til Hjerteminde Lazareth, hvor jeg — saavidt jeg hukker — laa i 8 Uger og udfrebes da og kom tilbage til min Afdeling igjen, men blev fra den Tid af efter Attest fra Bataillonens Læge fritagen for al staaende Exercits (Geværgreb og Bajonetsfægtning), da den Stade, som var forarsaget min høire Arm ved Studsaaret, under den øvrige Tid af Felttoget forhindrede mig i at udføre disse Øvelser tilfredsstillende. Efter Krigen permitteredes jeg og har siden ernæret mig som Arbeidsmand. Ved strengere Arbejder, hvor jeg særlig har maattet bruge min høire Arm, har jeg — siden jeg saaredes — altid følt Meen af mit Saar; ofte har jeg efter en streng Dag maattet hvile den følgende, da den høire Arm har været for svag og udmattet til at kunne fortsætte Arbeidet med. Jeg har altid haft et mindre stærkt Helbred, og de sidste to Aar har jeg været saa svag, at jeg ikke har været i Stand til at arbejde videre; den meste Tid har jeg maattet forblive ved mit Hjem. Jeg er Fæster af et Hus paa 1½ Td. Land, hvorpaa jeg har en aarlig Udgift af ca. 100 Kr., iberegnet de Udgifter, der ere forbundne med at faae Sorden drevet. Da jeg foruden mig selv skal ernære en svagelig 60aarig Hustru, ser jeg mig nu ikke længere i Stand til at staae det Fornødne til Livets Ophold. En Læge har udtalt, og jeg selv nærer ogsaa den Formening, at dersom jeg i sin Tid havde ansøgt derom, vilde der vist ikke have været Noget til Hinder for, at jeg kunde have erholdt Invalidunderstøttelse; men jeg var dengang ung og tænkte ikke meget paa min fremtidige Forsørgelse, hvorfor jeg ikke ansøgte om nogen Understøttelse. Efter Ovenstaaende haaber jeg, at det høitærede Folkething vil finde mig værdig til Understøttelse; thi uden en saadan vil mine og min Hustrus Fremtidsudsigter kun være mørke.“

Da det ikke ses, at Andrageren har henvendt sig til Invalidbestyrelsen og Finantsministeren, gjør Udvalget ingen Indstilling.

13. Fra Udvalget for Kirkefogne i Gistrup-Arnborg og Brande Sogne om Optagelsen af en Bevilling paa Finantsloven til Opførelsen af en Kirke paa Grændsen mellem de tre Sogne og til Ansættelsen af en Præst eller residerende Kapellan ved samme. (Indbragt den 12te Oktober 1887 af Folkethingsmanden for Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds, N. Nielsen.)